

En tiennyt, miksi isona ryhtyisin

Tieni kasvatuksen historian tohtoriksi on ollut aluksi osittain sattumaa, osittain johdatusta ja myöhemmin tietoista pyrkimystä tohtorin arvoon varsinaisen työni ohella.

-Henkilöhistoriaa

Ylioppilaaksi tullessani en tiennyt, mitä minusta tulisi isona. Urheiluharrastusteni johdosta en saanut ylioppilastodistustani niin hyväksi, että olisin päässyt Teknilliseen korkeakouluun, jonne olisin mieluiten silloin mennyt. Menin armeijaan, Ilmavoimien viestiin, missä innostuin sähköttäjän ammatista, mutta suunnitellessani sähköttäjän uraa laivoilla äitini jäähdytti intoni. Hän viittasi tunnetun laulun sanoihin: "Merimiehen muija ja kalamiehen koira ne yhdessä rannalla ruikuttaa". En vielääkään tiennyt, mihin ammattiin voisin valmistua. Sinä kesänä, v. 1949 näin lehdesä hakuilmoituksen Jyväskylän Kasvatusopilliseen Korkeakouluun, jonka seurauksena päätin pyrkiä sinne. Siirryin näin pedagogin uralle, vaikken ollut aikonut sitä ennen ryhtyä opettajaksi.

Kun illat olivat vieraassa kaupungissa yksinäisiä, kyselin vanhemmilta opiskelijoilta, mitä he tekevät vapaa-aikoinaan. Eräät ilmoittivat lukevansa kasvatustieteitä. He totesivat, että jos jaksaa suorittaa kasvatustieteiden kandidaatin tutkinnon opettajatyön ohella, on mahdollisuus hakea mm. seminaarin lehtoriksi, psykologiksi taikka kansakoulujen tarkastajaksi. Valitsin oppiaineikseni kasvatus- ja opetusopin, psykologian ja suojelus- ja parantamiskasvatusopin. Näihin jatko-opintoihin ryhtyessäni oli mielestäni Korkeimman johdatusta. Nämä opinnot veivät minut kansakouluopettajan tehtävästä kansakouluntarkastajan tehtäviin.

Jouko Kauranne kirjoittamassa kirjastossaan väitöskirjiaan materiaalin pohjalla, jonka tutkija oli kerännyt arkistoista ja haastatteluilla ja sen tietämyksen perusteella, minkä hän oli omaksunut keskustelemalla ohjaajiensa kanssa.

Työskennellessäni 1950-luvun lopulla kansakouluntarkastajana Kuopiossa, tuli sinne päivänä muutamana esitelmöitsijäksi professori Martti Haavio, vanha opettajani Jyväskylän ajoilta. Pyysin hänet kotiini päiväkahville, jolloin hän sanoi: "Miksi et jatkaisi kasvatustieteellistä tutkimusta, minulla olisi sinulle väitöskirjan aihekin?" Olin hieman yllättynyt, kun olin ajatellut, että uusi virka vie minulta kaiken ajan. "Jos tulet vastavierailulle kotiini Jyväskylään, teen sinulle tarkemman ehdotuksen väitöskirjan teemaksi." Oliko tämä johdatusta vai sattumaa? Ehkä kumpaakin!

Vieraillessani professori Haavion kotona seuraavana syksynä hän ehdotti väitöskirjani aiheeksi professori Aukusti Salon elämäntyötä. Lisäksi Haavio kertoi, että professori Matti Koskenniemi oli ostanut Helsingin yliopiston kasvatustieteen laitokselle Aukusti Salon pedagogisen kotikirjaston. Lupasin ryhtyä Haavion

ehdottamiin toimiin ja siltä seisomalta lähdin Korkeakoulun kirjastoon. - Salon teoksia ja artikkeleita löytyi todella paljon ja työ näytti miltei ylivoimaiselta. Päätin miettiä ja tutkia lisää tätä teemaa. Myöhemmin keksin ruveta rajaamaan Haavion antamaa aihetta.

-Tähtäimessä aluksi lisensiaatin tutkinto

Syksyllä 1959 vierailin professori Koskenniemen luona Helsingin yliopiston Kasvatus- ja opetusopin laitoksessa, joka sijaitsi silloin yliopiston päärakennuksen Senaatintorin puoleisella sivustalla toisessa kerroksessa siinä kulmahuoneessa, joka on Suurkirkkoa vastapäätä. Koskenniemen pienen virkahuoneen kahta puolta oli kaksi isompaa huonetta: toinen oli lukusali ja toinen kirjasto. Kirjastohuoneessa oli erillisenä Aukusti Salon kotikirjasto kahdessa kaapissa. Koskenniemi ilahtui tutkimusaikeestani ja kehotti tulemaan lisensiaattiseminaareihin, joissa tutkimustani voitaisiin käsitellä sen eri vaiheissa. Näin alkoi tohtorin tieni, mutta monta mutkaa oli odottamassa tällä tiellä.

Hankin aluksi ison nipun tutkimustarkoituksiin suunniteltuja reikäkortteja. Kun luin jonkin Aukusti Salon tai muun tekijän tutkimusaiheeseeni liittyvän artikkelin tai kirjan, merkitsin ao. tutkimuskorttiin kirjan tai artikkelin tutkimukseni kannalta tärkeimmältä tuntuneet tiedot ja varasin kortin oikean yläosan tuleville hakusanoille. Jotkut hakusanat keksin välittömästi, mutta tilaa jätin myös myöhemmin keksittäville hakusanoille. Tällainen systeemi oli historian tutkijalle tuiki tärkeä, jotta aikanaan tutkimusta kirjoitettaessa löytäisi asiaan kuuluvat kirjat ja artikkelit, joiden sisällön avulla tutkimuksen teksti muotoutuisi. Pian opin myös sen, että hyvin paljon (eheyttämisen-)tietoa sisältävien kirjojen tai artikkelien sisältöä ei kannattanut jäljentää tutkimuskortille, vaan kannatti ottaa valokopiot ao. tietoa sisältävistä sivuista. Sitten tuli antaa kullekin valokopioille järjestysnumero, jonka merkitsin ao. tutkimuskorttiin ja kirjan sisällön mukaiset hakusanat myös.

Kun aikanaan ryhdyin kirjoittamaan liseniaattitutkimustani, monet hakusanat tulivat tutkimukseni alaotsakkeiksi. Puikko ja pudotus-systeemillä sain kutakin hakusanaa vastaavat kortit esille suuresta tutkimuskorttien pinosta ennen kunkin luvun kirjoittamista.

Aikaa myöten päädyin rajoittamaan liseniaattityöni aiheeksi Aukusti Salon kokonaisopetussuunnitelman enkä muita hänen elämänsä alueita. Tämän jälkeen pystyin valitsemaan tehokkaammin ne lähteet, joita tulisin käyttämään liseniaattityössäni ja sen jälkeen mahdollisessa väitöskirjassani ja ohittamaan sadat muut mielenkiintoisetkin julkaisut. Painiskelin yksin tieteellisine ongelmineni mm. Kuopion kirjastossa, jonne sain tilatuksi haluamiani julkaisuja. Toki vierailin muissakin kirjastoissa, arkistoissa, Salon kotona ja tapasin useita hänen kollegoitaan. Kuriositeettina mainitsen, että Kuopion kaupunginkirjaston johtaja Kaarina Huttunen uhkasi kerran lopettaa minulta palvelun, kun olin lehtihaastattelussani asettanut koululaisille uuden uimahallin tarpeellisemmaksi kuin uuden pääkirjaston. Uimahallia ei näet Kuopiossa ollut ollenkaan ja kirjastoja oli useita mm. kansakoulujen yhteydessä.

Kouluhistorian tutkijoilla ei tuohon aikaan ollut käytettävissään nimenomaan kouluhistoriaan erikoistuneita menetelmäoppaita. Merkittävin yleisen historian opas oli Pentti Renvallin "Nykyajan historiantutkimus", mutta en löytänyt siitä kaikkia yksityiskohtaisia vastauksia minua askarruttaneisiin tutkimusongelmiin. Ohjaajiltani Eelis Aurolalta ja Kalevi Tammiselta sain vastauksia muutama kysymyksiini, mutta olisin halunnut perehtyä tarkemmin kouluhistorian metodologiaan. Tällöin olisin voinut keskittyä paremmin olennaisiin asioihin ja välttynyt monilta turhilta "harharetkiltä". Koskenniemi ilmoitti olevansa empiirikko eikä hän halunnut antaa historian tutkijoille neuvoja, vaikka sanoikin arvostavansa kasvatuksen historian tutkimusta.

En malta olla mainitsematta, että tutkiessani kirjoista ja varsinkin komiteoiden pöytäkirjoista ja niiden takana olleista alustuksista ym. alkuperäislähteistä ilmeneviä asioita ja tapahtumia eläydyin

joskus olemaan ikään kuin komitean jäsen taikka entisajan pedagoginen kokeilija. Tällöin irtauduin ajatuksissani sen päivän tilanteista ja tunsin siirtyväni milloin 1800-luvun, milloin itsenäisyytemme alkuvuosien koulumaailmaan, osaksi silloisia tapahtumia. Tunne oli miellyttävä. Oli hauska olla pedagogi ja tutkija sadan vuoden takaisissa olosuhteissa. Tällaiset tunnelmat toivat sekä iloa että energiaa raskaaseen tutkimustyöhön arkityön ohella.

Vaikka jouduin Kuopiosta asti tulemaan Helsingissä järjestettäviin liseniaattiseminaareihin, tein sen mielelläni, sillä niissä käsiteltiin opiskelijatovereitteni tutkimuksia niiden ollessa vielä keskeneräisiä. Seminaareissa saimme vastauksia moniin ongelmiin, joiden kanssa myös minä olin painiskellut. Samoissa seminaareissa oli siihen aikaan mm. kouluhallituksen osastopäällikkö Paavo Ruuhijärvi, joka jaksoi puurtaa liseniaatiksi asti ja lääninkouluneuvos Olavi Ketonen sekä kouluhallituksen toimistopäälliköt Reijo Virtanen ja Erkki Aho, joiden tieteellinen tutkimustyö päättyi suhteellisen nopeasti minulle tuntemattomista syistä.

Liseniaattityön tekeminen, kuten väitöskirjatutkimuskin, kasvatti minua aikaisempaa kriittisemmäksi suhtautumaan kaikkiin asioihin. Opin arvioimaan tutkimuskohteiden erilaisia puolia ja käyttämään erilaisia tutkimusmetodeja enkä enää pyrkinyt saamaan jokaiseen kysymykseen lopullista vastausta. Lukiessani liseniaattityöhön sisällyttämiäni väitteitä jouduin hiomaan lopulliset sanonnat sellaisiksi, että ne vastaisivat mahdollisimman tarkasti tutkimukseni tuloksia. Liseniaattiseminaarin ja ohjaajieni ohjeita noudattaen sain tutkielmani lopulta sellaiseksi, että se tyydytti sekä itseäni että työn tarkastajia.

Keskeisimpiä liseniaattivaiheen tutkimustuloksiani oli, että Aukusti Salo oli saanut voimakkaimmat vaikutteet kokonaisuopetussuunnitelmaansa Wienin kouluissa 1920-luvulla käytössä olleesta opetussuunnitelmasta. Se oli konkreettisesti todistettavissa opetussuunnitelmien viikkoaiheita vertaamalla, jotka olivat pääpiirteittäin samoja kummassakin opetussuunnitelmassa. Tämä oli uutta ja tieteelliset kriteerit täyttävää tietoutta. Muualtakin Salon ja

muiden opetuksen eheyttämistä suositelleiden pedagogien saamia vaikutteita pystyin osoittamaan. Näin alkoi tie tohtoriksi jo hämmöttää.

-Lisensiaatintutkimus laajenee tohtorin väitöskirjaksi

Keskusteltuani professori Koskenniemen kanssa kesällä 1965 mahdollisen väitöskirjani aiheesta hän valitsi kahdesta ehdotuksestani maamme alakansakoulua koskeneen kokonaisopetuksen tutkimuksen laventamisen koko kansakoulua koskevaksi opetuksen eheyttämisen eli integroinnin tutkimiseksi. Hän ilmoitti kantanaan tohtorin väitöskirjan olevan perustutkimusta eikä soveltavaa tutkimusta. Olin nimittäin ehdottanut Suomen ja Yhdysvaltojen koulukasvatuksen vertailua toiseksi vaihtoehdokseni, koska olin ollut vuoden päivät USA:ssa kouluopetusta tutkimassa. Samalla olisin halunnut tutustua tarkemmin tilastollisiin tutkimuksiin, jotka tekivät tuloaan suomalaisen pedagogiikkaankin.

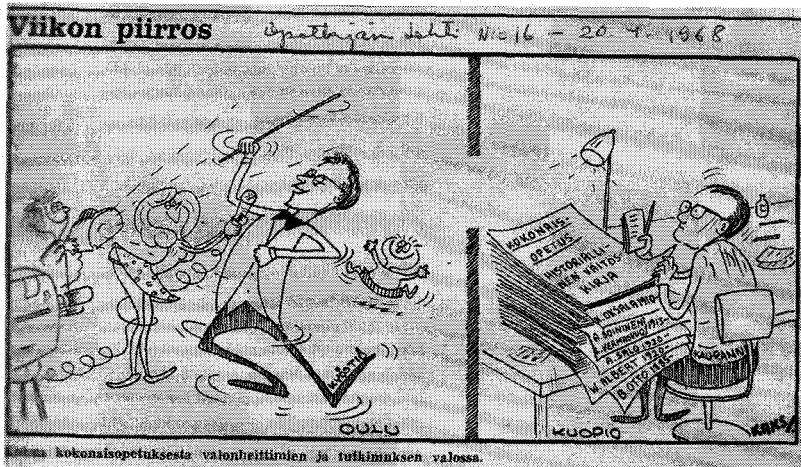
Tieteellistä tutkimusta tehtäessä ei saa juuttua etukäteisolettamuksiin, vaikka usein tiettyä asiaa ryhdytään tutkimaan nimeämällä jokin hypoteesi. Minulla ei ollut mitään päähypoteesia, mutta erilaisia oletuksia oli ja niiden paikkansa pitävyyttä pyrin selvittämään. Tutkimista jatkaessani ihastuin mm. Yhdysvalloissa esiintyneisiin opetuksen eheyttämisen erilaisiin muotoihin. Eräät koulukunnat pitivät opetussuunnitelmia laatiessaan lähtökohtana lasta, jotkin suunnat yhteiskuntaa ja meidän kouluissamme taas oli vanhastaan opettaja- eli oppiainekeskeinen opetussuunnitelma vallalla.

Suomi on vanhastaan saanut paljon vaikutteita pedagogiikkaansa Saksasta ja jonkin verran myös Skandinaaviasta. Opetuksen eheyttämiseen suomalaiset saivat vaikutteita myös Virosta. Niinpä päätin tutkia kaikkien näiden maiden eheyttämispedagogiikkaa ja niiden mahdollista vaikutusta Suomeen. Koskenniemi auttoi minua tutustumaan ruotsalaisen työskoulun edustajiin suosittamalla mat-

kaa Göteborgiin ja antamalla muutamia silloin elossa olleiden pedagogien nimiä. Tunnetuin heistä oli Gottfried Sjöholm, joka ilomielin otti minut vastaan ja kutsui työtovereitaan kotiinsa minun haastateltavakseni. Tein matkan myös Norjaan ja tapasin muutamia eheyttämistä harrastaneita sikäläisiä pedagogeja. Sain myös yhteyden merkittäviin suomalaisiin ja virolaisiin vanhoihin koulu-miehiin ja heidän avullaan tutustuin myös ao. kirjallisuuteen ja näin pikku hiljaa sain riittävästi aineistoa voidakseni kirjoittaa väitöskirjani ao. jaksot.

Tieteessä joudutaan usein käsitteiden selvittelyyn. Saksalaiset termit Gesamtunterricht ja Ganzheitsunterricht vastaavat lähinnä kokonaisopetus-termiä, joka on eheyttämisen äärimmäinen muoto. Kouluissa esiintyy jatkuvasti lievempiä eheyttämisen muotoja. Ruotsalainen termi samlad undervisning vastaa lähinnä kokonaisopetusta ja integrerad undervisning eheytettyä opetusta. Anglosaksit käyttävät tästä asiasta yleensä nimikettä Broad Fields curriculum. Tutkimuksissani totesin eheyttämistä olevan Suomesakin hyvin monenlaista ja sitä voidaan erottaa mm. horisontaalista ja vertikaalista tyyppiä. Osittaista opetuksen eheyttämistä on kasvatuksen historiassa esiintynyt runsaasti. Näitä jouduin pohtimaan jatkaessani tutkimuksiani ja vertailujani.

Yllätyksekseni pääsin tutkimustyöni ansiosta myös Opettajan pilapiirroksen sankariksi, kun tieto tutkimuksistani oli saavuttanut mm. päätoimittaja Antti Henttosen. Olin todennut, että eurooppalaisen kokonaisopetuksen isänä pidetään saksalaista Berthold Ottoa, joka oli kirjoittanut jo v. 1887 eheytetyn opetuksen perustelut. Tietoa saksalaisesta kokonaisopetuksesta Suomeen toi ensimmäisenä Kaarle Oksala opetussuunnitelmakomitean jäsenenä v. 1912. Kun 1960-luvulla Oulun yliopiston kasvatustieteen professori Oiva Kyöstiö väitti tuoneensa kokonaisopetuksen ensimmäisenä Suomen kouluihin, ärsytti se monia opettajia, varsinkin

Opettajan pilapiirros 20.4.1968: vasemmalla prof. Kyösti esittelee Oulun yliopiston harjoittelukoulussa suosittamaansa kokonaisopetusta televisiokameran edessä. Hän väitti sen olleen uutta pedagogiikkaa. Oikealla opetuksen eheyttämisen historiasta väitöskirjaa tekevä lisensiaatti Kauranne todistelee kokonaisopetusta olleen Saksassa jo v. 1885 ja Suomen alakansakouluun sitä suositti kansakoulun ensimmäinen opetussuunnitelmakomitea mietinnössään v. 1915.

Aukusti Salon kokonaisopetusta harrastaneita pedagogeja. Päätoimittaja Henttonen kyseli minulta aikaisempia opetuksen eheyttämisen edustajia ja antoi pilapiirtäjälleen aiheen yllä olevaan piirrookseen.

Lopullinen tutkimus kehittyi mielessäni laajojen tutkimusten ja pohdintojen jälkeen. Lisensiaattiseminaarissa tulin kerran esittäneeksi opetuksen eheyttämisen teoriasta kaavion, jossa opetussuunnitelman määräävinä tekijöinä olivat joko lapsikeskeinen, yhteiskuntakeskeinen tai oppiainekeskeinen determinantti. Tätä determinantti-termiä oli käyttänyt eräässä artikkelissaan professori Erkki Lahdes. Kun Koskeniemi kuuli minun käyttävän determinantti-käsitettä, hän suutahti ja sanoi:

“Tällaista termiä ei saa käyttää, kun hän ei ole sitä hyväksynyt”. Minulle oli täysi yllätys, että hän reagoi näin voimakkaasti ja sen syynä lienevät olleet erimielisyydet Lahdeksen kanssa. Koskenniemen liikavarpaita piti jatkuvasti varoa, joka vei aikaa ja energiaa. Omasta mielestäni olisin voinut väitöskirjani laatimiseen uhratulla energialla saada aikaan samassa ajassa kaksi väitöskirjaa, jos käytettävissä olisivat olleet pelkästään kannustavat ohjaajat ja hyvä menetelmäopas.

Vähitellen kypsytin väitöskirjani nimeksi “Kansakoulun opetukseen kohdistuneet integrointipyrkimykset vuosina 1912-1939”. Sen ensimmäinen pääjakso sisälsi luvun käsitteistä ja katsauksen tutkimuskautta edeltäneisiin kotimaisiin ja ulkomaisiin integrointipyrkimyksiin. Toinen pääjakso käsitteli ensimmäisen kansakoulun opetussuunnitelmakomitean ehdotuksia. Kolmas pääjakso muodostui Aukusti Salon kehittämästä kokonaisopetuksesta ja neljäs opetussuunnitelmakomitean jälkeisistä saksalaisista ja virolaisista integrointivirtauksista, joilla oli ollut runsaasti vaikutusta suomalaisiin eheytyspyrkimyksiin. Kaikissa luvuissa toin kasvatustieteen historiaan uutta tietoutta opetuksen eheyttämisestä maamme kansakouluissa ennen toista maailmansotaa. Esitarkastajien lausunnon mukaisesti sain luvan painattaa kirjani ja sovin sen jälkeen väittelyn ajankohdasta professori Koskenniemen kanssa, joka puolestaan oli valinnut vasta-vaittäjäkseni samojen vuosien uskonnonopetuksesta väitelleen professori Kalevi Tammisen.

-Akateeminen väittely krumeluureineen

Juuri ennen väitöstilaisuutta minulle oli tapahtua paha kommellus. Kun olin saanut aamulla puetuksi frakin päälleni ja olin perheeni kanssa lähestymässä väittelypaikkaa, huomasin, että minulla ei ollut minkäänlaista kynää eikä sitä ollut vaimollani eikä myöskään kolmella pojallamme. Onneksi minulla oli vielä kymmenkunta minuuttia aikaa ja niin juoksin lähimpään kirjakauppaan ja ostin

sieltä muistorikkaaksi muodostuneen kynän, jota todella tarvitsin kipeästi väitöstilaisuudessa.

Olin teettänyt kolme kappaletta väitöskirjaani sellaisiksi, että jokaisen lehden välissä oli tyhjä lehti, jolle vastaväittäjä sai merkitä kysymyksiään ja kustos omia merkintöjään. Minä taas varauduin merkitsemään opponenttini kysymykset tyhjille sivuille, ja sain samalla aikaa miettiä vastauksiani. Tekikö kustos mitään merkintöjä, on jäänyt minulle salaisuudeksi. Joka tapauksessa tämä systeemi toimi hyvin ja moni yleisöstäni, jonka joukossa oli mm. äitini, veljiäni ja ystäviäni, uskoi vastaukseni olleen onnistuneita.

Omasta mielestäni väittely Kalevi Tammisen kanssa sujui asiallisesti. Tamminen tunsu liiankin hyvin tutkimuskohteeni, sillä hän oli itse väitellyt uskonnon opetuksen kehityksestä samoina vuosina 1912-39 ja tunsu hyvin opetus suunnitelmakomitean ja sitä seuraavien koulusäädösten ja ulkomaiden pedagogien vaikutukset suomalaisen pedagogiikkaan. Muistini mukaan onnistuin vastaamaan jokaiseen Tammisen kysymykseen. Eri asia on, miten ne tyydyttivät vastaväittäjää, mutta ei hänen ilmeistään mitään erikoista näkynyt.

Kustos Koskenniemi toimi tehtävässään pokerinaamaisena ja kohteliaanakin, samoin hän toimi karonkassa kuten teki Tamminenkin. Olin teettänyt karonkan menusta erikoisen lahjan tilaisuuden osanottajille. Menu oli tehty puukansien sisälle siten, että se näytti entisajan aapiselta. Ruokien ja juomien luetteloon olin lisännyt väitöskirjassani käytettyjä integroinnin termejä. Aikaisemmin sangen virallisena esiintynyt kustos esitti karonkassa ensi kertaa sinunkaupat näin sanoen: "Tohtori ei pidä hämmästyä, jos minä tästä lähtien alan käyttää yksikön toista persoonaa." Tamminen, Aurolan ym. osanottajien kanssa olimme tehneet sinunkaupat vuosia aikaisemmin.

-Muutamia tohtorin tutkinnon seuraamuksia

Kuopiossa ei 1970-luvun alussa asunut lääketieteen tohtoreita lukuun ottamatta muita tohtoreita kuin aikanaan kasvatustieteen

professoriksi nimitetty tohtori V.J. Ihalainen, jonka vuoksi tohtoriksi väitteleminen ylitti hyvin uutiskynnyksen nimenomaan kuopiolaisissa tiedotusvälineissä. Kun vaimoni järjesti kahvitilaisuuden kotonamme tapauksen kunniaksi, ilmestyivät sinne kaikki silloiset Kuopion kaupunginjohtajat ja iso joukko muita tuttujamme.

Helsingin koulutoimen johtajan vaalissa tohtorin arvolla oli todennäköisesti merkittävä osuus ja uskon, että erityisesti sen ansiosta saavutin myös useimpien oppikoulunopettajien arvostuksen siirryttyäni tuona koulutaisteluiden aikana Kuopion kansakoulutoimen piiristä pääkaupungin koulusuunnittelua ja oppikouluilla laajennettua koulutointa johtamaan. Toki monilla muillakin seikoilla oli merkityksensä Helsingin koulujen menestyksellisessä siirtymisessä uuteen koulujärjestelmään, jota siirtymistä oli etukäteen luultu ylen vaikeaksi, mutta joka koulusuunnitelmasta tehdyn poliittisen sopimuksen jälkeen sujui sangen rauhallisesti.

Muutaman vuoden Helsingissä oltuani professorit Erkki Niskanen ja Martti T. Kuikka kehottivat minua pyrkimään kasvatustieteen dosentiksi, jonka sitten teinkin ja niin alkoi kymmenvuotinen urani erityisesti kasvatuksen historiaan erikoistuneena dosenttina Helsingin yliopistossa. Luennoin kuitenkin eniten koulutussuunnittelusta ja koulutoimen hallinnosta ja hieman vähemmän opetuksen eheyttämisestä. Liityin myös Suomen kouluhistorialliseen seuraan. Sen piirissä ja seuran vuosikirjaan pedagogisia artikkeleita väsäten ja vuosikirjoja taittaen ovat kuluneet seuraavat vuosikymmenet. Pedagogisia artikkeleita olen laatinut ja koulupoliittisia haastatteluja antanut useita kymmeniä, samoin olen julkaissut eläkevuosinani parikymmentä kirjaa, joista kouluhistoriallisia teoksia on kolme kappaletta. Pääteoksekseni voidaan katsoa Helsingin peruskoulun 600-sivuinen historia.

Puhtaimmin akateemisia kuvioita elämässäni ovat edustaneet lukuisat lausunnot eriasteisista tieteellisistä tutkimuksista, ja haluan lopuksi todeta, että olen saanut toimia myös kaksi kertaa vasta-väittäjänä.

Kirjoittajan esittely:

Nimi: Jouko Uolevi Kauranne

Syntymäaika ja -paikka: 4.11.1928 Lahti

Ammatti ja arvo: ent. virastopäällikkö, kouluneuvos, dosentti

Väitös: 27.11.1971 Helsingin yliopiston kasvatustieteen laitos

Vastaväittäjä: prof. Kalevi Tamminen

Kustos: prof. Matti Koskenniemi

Väitöskirja: Kansakoulun opetukseen kohdistuneet integrointipyrkimykset vuosina 1912-1939.

Väitöksen jälkeinen toiminta lyhyesti:

Helsingin kaupungin koulutoimenjohtajana vuoteen 1991 saakka, jona aikana kaupunki siirtyi melkoisten riitojen saattelemana peruskoulujärjestelmään, kasvatuksen historian dosenttina yli kymmenen vuoden ajan, Suomen kouluhistoriallisen seuran varapuheenjohtajana toistakymmentä vuotta, Pääkaupunkiseudun sotilaspoikakillan varapuheenjohtaja yhdeksän vuotta.

Pääosin eläkeaikana kirjoittanut 16 yksin laadittua kirjaa ja kolme muiden kanssa yhdessä tehtyä teosta, virka-aikanani laatinut lukuisia artikkeleita useihin julkaisuihin, antanut kymmeniä haastatteluja kouluasioista ja pitänyt runsaasti puheita erilaisten yhteisöjen tilaisuuksissa jne.